

atentă a conștiinței și prin hotărârea fermă de înfrânare.

Armele sunt multe și variate. Postul subțiază mădulele trupului până ce devin transparente și mintea le poate citi adevărata rostuire. Dar postul are rigorile și primejdiile lui, deci trebuie practicat disciplinat. Rugăciunea ajută mintea să vadă voia lui Dumnezeu, rostul vieții și rațiunile lucrurilor. Ea este irigarea cu har a oamenilor. Privegherea e necesară, căci prin ea ne smulgem din preocupările cotidiene și cugetăm la cele înalte, dumnezeiești și veșnice. Lectura Sfintei Scripturi are și ea o uriașă înrâurire asupra oamenilor; iar relațiile cu ceilalți se cer și ele a fi bine orânduite. Cadrul exterior în general îl influențează pe om și acesta trebuie să știe să-și afle mediul prielnic.

Când mediul nu este favorabil și sufletul este asaltat violent de patimi, se pot lua măsuri mai aspre, care să disciplineze simțurile și mintea. Munca, istovirea trupestă, sportul sunt mijloace cu eficacitate pedagogică. Boala, suferința, durerea sunt prilejuri de tămăduire sufletească. Cugetarea la moarte are și ea mare înrâurire asupra conștiinței. De mare importanță este și atenția lăuntrică: o imagine pătimășă obsesivă prin plăcere poate fi contracarată voluntar cu o imagine a urâteniei acelei plăceri, până ce se spulberă plăcerea însăși. Trebuie evitate prilejurile care stârnesc patimi. Paza severă trebuie pusă în primul rând în gând.

Sursa: Ioan Ianolide, *Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă*, Ediția a II-a, Editura Bonifaciu, Bacău, 2012

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 14 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 18 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sâmbăta morților – Moșii de iarnă
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 19 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Corinteni 8, 8-13; 9, 1-2; Ev. Matei 25, 31-46; gl. 3, voscr. 3 → Duminica Înfricoșătoarei judecăți (a Lăsatului sec de carne)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

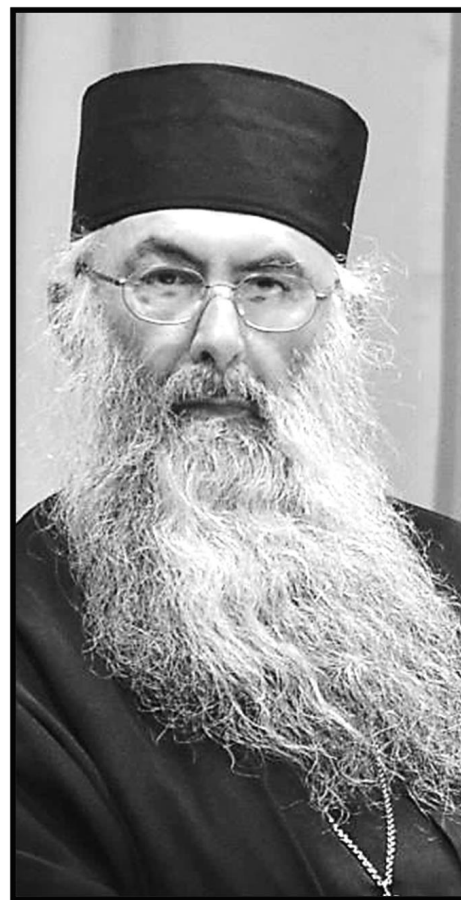

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dumnezeu cere trei lucruri de la orice om botezat: credință dreaptă de la suflet, adevăr de la gură și cumpătare de la trup.” – Sfântul Grigorie Teologul

Nr. 474 / 12 februarie 2023

PĂRINTELE
ZAHARIA ZAHAROU

POCĂINȚA ÎNCEPE ATUNCI CÂND OMUL SE ÎNVOIEȘTE SĂ-L PRIMEASCĂ ÎN INIMĂ PE DUMNEZEU

Oricât de mult s-ar fi întinat omul prin păcat, sau oricât de adânc s-ar fi afundat în prăpastia iadului, el va păstra mereu înlăuntrul său o anumită noblețe ce nu poate fi nimicită niciodată – chipul lui Dumnezeu după care a fost zidit. Iar Dumnezeu a sădit în ființa noastră puțința de a ne pocăi, astfel încât, în orice clipă a vieții noastre, să ne putem întoarce la El și să-L cerem iertare. Când omul „își vine întru sine”, începe să-și cerceteze cu luare-aminte inima și să vorbească cu Dumnezeu cu toată sinceritatea, adică în adevărul pocăinței, atunci Domnul îl învrednicește de o mare cinste, revărsând asupra lui noianul de viață-dătător al îndurărilor Sale. Zidindu-l pe om după chipul și asemănarea Sa, Dumnezeu a sădit în firea lui dorirea după înfierea dumnezeiască, dorire pe care El o întâmpină cu binecuvântatele și

mântuitoarele Sale cuvinte: *Toate ale Mele, ale tale sunt.* Altfel spus: „Plinătatea vieții Mele, omule, este acum viața ta!” Însușirile pe care Dumnezeu le are după fire le dăruiește omului, care devine astfel dumnezeu după har.

Durerea și foamea îl silesc pe fiul risipitor să privească înlăuntrul său. Omul are nevoie de mult curaj ca să-și vină în fire, să-și cerceteze inima și să înfrunte realitatea sărăciei aducătoare de moarte care a pus stăpânire pe ființa lui. De îndată ce-și recunoaște însă starea și și-o mărturisește, Dumnezeu Se grăbește să-i vină în ajutor; îl luminează, arătându-i unde anume se află. În această viziune neobișnuită, omul primește luminarea lui Dumnezeu „din spate”, ca să folosim cuvintele Părintelui Sofronie. El nu-L contemplă pe Dumnezeu, ci mai degrabă își vede propriile păcate. Harul îi dezvăluie lipsurile sale și îi dă să vadă iadul în care s-a afundat și din care Dumnezeu lipsește, întocmai cum o rază de lumină scoate la iveală pe neașteptate praful dintr-o încăpere întunecată. Cunoașterea propriei sărăcii duhovnicești îi dă omului puțința să deosebească și să caute numai acele lucruri care sunt nestricăcioase și dumnezeiești și să le disprețuiască pe cele stricăcioase ale acestei vieți trecătoare. Acesta este începutul înțelepciunii, căci cunoașterea adevăratei stări în care ne aflăm naște în noi frica lui Dumnezeu.

Deosebit de însemnată este clipa în care omul „își vine întru sine”. Această expresie este des folosită de părinții isihăști din veacul al XIV-lea, atunci când vorbesc despre întoarcerea minții în sălașul inimii, după ce, atrasă de păcat, a pribegit în lumea din afară. Întocmai ca și fiul risipitor, mintea care se desparte de pomenirea lui Dumnezeu se face asemenea fiarelor sălbatice sau asemenea demonilor. Omul cade din viața curată și plină de toată înțelepciunea și începe să ducă o viață desfrânată, a cărei urmare inevitabilă este dezbinarea și risipirea minții, a simțurilor și a întregii sale existențe. Pentru ca firea omului să-și recapete unitatea, trebuie ca mintea să se unească din nou cu inima într-o mișcare tămăduitoare spre cele dinlăuntru; ea trebuie să coboare și să se sălășluiască în inimă, căci numai dacă se unește cu aceasta poate ocărmui cu adevărat ființa omului. Și când toată ființa noastră, inclusiv trupul, se adună în inimă, are loc o a treia mișcare, de data aceasta către Dumnezeu. Această triplă mișcare are un caracter circular, potrivit Sfinților Părinți isihăști.

După ce și-a risipit toată averea în lumea din afară (prima mișcare), fiul risipitor „își vine în sine” (a doua mișcare) și se întoarce apoi cu toată ființa către Îmbrățișarea Tatălui (a treia mișcare). Dar pentru a-și uni din nou mintea cu inima, omul trebuie să înfrunte mulțimea gândurilor pe care i le aduce

vrăjmașul, majoritatea lor născute din mândrie. Însă cel ce și-a aflat adâncul inimii începe să cunoască de unde vin și încotro se îndreaptă aceste gânduri și nu se mai lasă atât de ușor amăgit de ele precum odinioară, căci de acum a învățat să străjuiască intrarea în inimă. Iar când, în cele din urmă, omul ajunge să petreacă neîncetat cu mintea în inimă, pământul inimii lui rodește numai gânduri smerite care îi hrănesc și-i reînnoiesc întreaga ființă.

Mare putere are un gând smerit! Atunci când își redescoperă inima și începe să adune cu smerenie har peste har, omul devine neînfricat în pocăința sa. Oricât de grele ar fi necazurile și încercările prin care trece, el aleargă la Dumnezeu înarmat cu mare curaj și îndrăznire, făcând de fiecare dată un „salt” de credință către El.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

IOAN IANOLIDE

1919 – 1986

DESPRE ÎNFRÂNARE

Tot ce facem trece prin conștiință, deci ne face responsabili. Dacă simțurile sunt lăsate la întâmplare ajung la exces, dacă li se adaugă fantezia devin patimă, iar patima degradează și distruge însăși viața.

Concepția materialistă, care pune la baza ei nesațiul după plăceri, nu numai că nu oferă sațiul senzorial, dar în final îi distruge și spiritual pe oameni, până când aceștia, epuizați în cele materiale, obosiți în plăceri nestăpânite, nemulțumiți, goi și decăzuți ajung a fi mai răi decât animalele, dezlănțuindu-se în dezmăț și denaturări, ori în ură, mișelie și bestialitate.

Nimic nu trebuie făcut în exces. De pildă, nu avem dreptul să mâncăm decât atât cât e bine să mâncăm, nici mai mult, nici mai puțin, răul fiind și-n ispitele de-a dreapta, și-n cele de-a stânga. Dar simțurile nu au limită, ci limita trebuie să o pună conștiința. Conștiința intră în aparent conflict cu simțurile când le înfrânează spre norma firească, dar și simțurile intră în conflict cu conștiința când îndeamnă la exces.

Prin viața religioasă omul primește luminare de sus ca să descopere chipul adevărat al lumii. Acesta nu este un proces strict intelectual, ci unul de trăire, adică un proces de rupere de lume prin înfrânare și asceză. Asceza aduce cu sine bucuria vieții și pacea dintre oameni.

Patimile și păcatele trebuie frânate. La început se vor înfrâna patimile săvârșite cu fapta, apoi cele săvârșite cu limba, iar în cele din urmă trebuie smulsă însăși rădăcina patimilor din gând, până la curățirea minții și a imaginației. Bătălia trebuie dată zilnic, prin cercetarea